

dant. Det havde sine Tilhængere i forskellige andre Grupper, var saavel i Landstinget som i Folketinget en Del af forskellige Partier, men var i begge Ting et Mindretal. De to Flertal, saavel Landstingets som Folketingets, vilde derimod hvert fra sit Synspunkt ganske vist kunne yde sin Sympati til. Dele af denne Skattecyklus, men vilde i alt Fald kun med Besvær kunne bringes til at gaa ind paa dem alle fire. Den Mulighed var derfor ikke udelukket, at det endelige Resultat af Behandlingen af Lovene kunde blive det, at det vilde medføre en Sprængning af Flertallet i begge Tingene. Jeg tror, man tør sige, at en Mulighed som denne var noget, som Ministeriet Reedtz-Thott vilde se paa uden Sorg. Men vist er det, at med denne Tanke i Baggrunden vovede man sig ved Lovforslagenes Fremsættelse kun frem med den største Forsigtighed. Det faldt ikke den Gang Regeringen ind at sige saaledes, som den ærede Minister siger nu: Disse fire Love høre uadskillig sammen og skulle vedtages under et. Nej, Regeringen, der fremsatte dem, sagde det modsatte. Ministeriet Reedtz-Thotts politiske Instinkt var for fint til at sige noget saadant, som den ærede nuværende Finansminister siger. Den Gang Finansminister Lüttichau fremsatte disse Skattelovforslag, udtalte han sig med al den forsigtige Varsomhed, som netop disse Skatteloves Karakter nødvendiggjorde. Da Minister Lüttichau den 21de December 1896 fremsatte Toldloven, bebudede han tillige de to Forslag om de direkte Skattelove, og udtalte sig da saaledes — det findes i Rigsdagstidenden for 1896 Sp. 2146 —: „Jeg tror overhovedet, det vil være den rigtigste og solideste Vej at gaa, saaledes som jeg ogsaa nu har antydet, nemlig at holde den direkte og den indirekte Beskatning skarpt ude fra hinanden, idet jeg dog dertil knytter det Haab, at naar jeg nu har antydet, at Regeringen vil fremkomme med en Indkomst- og Formuebeskatning, da ogsaa det høje Ting derigennem vil finde en forøget Anledning til at fremme alle disse vigtige Skattereformer den ene med den anden, saaledes at Landet herigennem maatte komme til en større Ro og Tilfredshed i Henseende til Udviklingen af det økonomiske Liv i det hele.“ Saaledes sagde Minister Lüttichau. Saa kom Forhandlingen i Folketinget. Her udtalte det ærede Medlem for Ringkøbing — han har allerede i Dag mindet derom — følgende: „Jeg haaber, at disse Forslag“ — der var Tale om de to direkte Forslag — „maa

kunne gaa deres egen Gang gennem Rigsdagen. De høre sammen; deri giver jeg den højtærede Finansminister Ret.“ Saa citerede han denne Ytring om, at det vilde være den rigtigste Vej at gaa at holde den direkte og indirekte Beskatning skarpt ude fra hinanden, og fortsatte derpaa: „Deri giver jeg den højtærede Minister Ret, vi maa holde de direkte og indirekte Skatter skarpt ude fra hinanden. Disse 2 Lovforslag kunne efter min Mening godt gaa deres Vej gennem Rigsdagen. Derfor skal man ikke lægge de øvrige Forslag til Side, jeg har det Haab, at disse ikke ville blive lagte til Side, men at sammenkoble Forslagene kan blive meget farligt“. Den næste Dag havde det ærede Medlem for Møen Ordet, og han udtalte sig saaledes: „Altsaa, den høje Regering har stillet sig paa det Stade, at Reformerne skulle gennemføres hver paa sit Omraade — inden for den direkte Beskatning paa den ene Side og inden for den indirekte Beskatning paa den anden Side — og jeg har med højest Interesse hørt, at det ærede Medlem for Ringkøbing, som aabnede Forhandlingen i Gaar, accepterede og endog med Styrke accepterede dette Regeringens Standpunkt“. Det var den Stilling, man indtog i 1897. Jeg ser, at den ærede Minister i sine Udtalelser har bemærket, at Finansminister Lüttichau ved Toldlovsforslagets 2den Behandling skulde have udtalt sig for, at Skattelovene skulde kobles sammen. Jeg har derfor gennemløbet Finansminister Lüttichauss Udtalelser ved denne Lejlighed, men jeg har om denne Ting ikke kunnet finde andet end lige Slutningsbemærkningen, som lyder saaledes: „Jeg skal ikke komme nærmere ind paa andre Punkter af politisk Betydning, som det ellers kunde være fristende at nævne, men jeg vil kun udtale, at jeg fastholder alle de Skattelovforslag, som jeg har været med til at fremsætte, og for hvilke jeg har talt her i Tinget, som saa overordentlig vigtige, og jeg vil tilføje, dyrebare for Udviklingen her i Landet, at jeg ikke kan andet end nu som før ønske, at de maa nyde Fremme“. Det viser sig altsaa, at det taktiske Standpunkt, hvorpaa den ærede Ministers Forgænger stillede sig, saa langt fra var en Sammenkobling af de 4 Love, at det tværtimod, i hvert Fald formelt, var det modsatte. Og da den ærede nuværende Minister traadte til, fulgte han den saaledes anviste Vej. I 1897 vare de 3 Love, de 2 direkte Skattelove og Toldloven, blevne vedtagne her og sendte op til Landstinget, medens Brænde-